La burilla

QUIM CURBET

Quan arriben aquests dies més calorosos i secs de l'estiu, i el bosc comença a cremar com una teia, les autoritats competents es posen a buscar la burilla. Sempre m'ha semblat una activitat interessant. El meu avi es va passar moltes tardes de diumenge de la postguerra buscant burilles en el camp de futbol després del partit. El tabac, en aquella època, era un bé escàs i amb unes quantes puntes de cigar n'hi havia prou per confeccionar cigarretes per a tota la setmana.

Ara els buscadors de burilles el que volen és trobar l'esca del delicte. Amb una punta de cigarreta encesa es poden fer moltes coses, de fet estic segur que en els cursets de bon terrorista sempre hi ha un capítol dedicat a aquest tema. Com fer el màxim de mal amb els mínims recursos. Amb una burilla no tan sols es pot encendre un còctel Molotov o un cartutx de dinamita, al nostre país amb una burilla es pot convertir en cendres tota una comarca.

Tot i que aquí en els darrers anys el preu del tabac ha anat augmentant ostensiblement, encara no ha arribat a la cotització d'altres països veïns. Per aquesta raó els terroristes estrangers el primer que fan quan arriben a La Jonquera és comprar un cartó de Marlboro, obren impacients el primer paquet, encenen la primera cigarreta i després del primer orgasme pulmonar la deixen anar a terra, perquè a Espanya, ja se sap, tot es llença a terra. I aleshores passa el que passa. S'encenen les fulles seques de la cuneta, la pinassa comença a cremar com la gasolina i després d'unes hores o d'uns dies, depèn de com bufi la tramuntana, tot el que queda del paisatge són uns quants troncs carbonitzats.

Els fets sempre acaben amb l'helicòpter del conseller de torn que aterra en un pàrquing proper a la desgràcia, on s'han concentrat tots els periodistes de la zona, i ensenya amb orgull la burilla.

-Ja els tenim! Aquesta vegada no s'escaparan!

Ai!, si el meu avi aixequés el cap...

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/08/10/burilla/798316.html?utm_source=rss